

[Adam Møller.]

og jeg tror ikke, at den danske befolkning vil lade sig byde, at de skal finde sig i at få karakteriseret de repræsentanter, de har valgt ved deres frie valg, som en samling forrædere mod de vælgere, som har valgt dem.

**Auken:** Jeg er lidt ked af, at jeg skal forlænge debatten yderligere. Jeg meldte mig til for en 7-8 timer siden, men kunne jo på det tidspunkt ikke forudse, at vi skulle trække debatten så lang tid ud, som tilfældet har været.

Må jeg på baggrund af nogle af de udtalelser, som også hr. Adam Møller kom med her til sidst, og de udtalelser, hr. Per Federspiel og andre er kommet med, alligevel henstille — og det gælder vel også nogle af modstanderne — at man i slutfasen af debatten tager et lille korn salt til argumentationen og prøver fornuftigt med hinanden og med den danske befolkning at overveje, om det er klogt at tilslutte sig det europæiske fællesmarked, og hvad der taler for, og hvad der taler imod.

Det, jeg især vil sige her, er, at jeg på mindretallets vegne i markedsudvalget vil prøve at svare på nogle af de indvendinger, der navnlig fra de borgerlige partiers ordførere her i eftermiddags og fra udenrigsøkonomiministeren er fremkommet.

Jeg vil først sige tak for markedsministerens ros for betænkningens mindretalsudtalelses velskrevethed. Det er jo dejligt, når man har lavet noget på egen hånd, at det så også er faldet ud til smagsdommernes gode bedømmelse. Mindretallet lagde i markedsudvalget et meget stort arbejde i at få så mange og så fyldige oplysninger som muligt frem om dansk tilslutning til fællesmarkedet. Men det har måske undertiden knebet for os at få 100 pct. udførlige svar på vore mange måske ikke altid lige velgennemtænkte spørgsmål. Det er måske vanskeligt i stærkt politiserede sager som denne at få det fulde svar, men det er alligevel for mig at se et spørgsmål, om vi helt har fået den udnyttelse af markedssekretariatets dygtige embedsmænd, som vi kunne have ønsket os. Vi har også lagt vægt på i bilagene at få så store dele som muligt af det materiale, udvalget har fået i sin besiddelse, frem.

Flere af de borgerlige partiordførere har

kritiseret mindretallets behandling af grundlovsspørgsmålet, og lad mig så starte med at omtale det, hvor vi er enige flertallet og mindretallet imellem. Det er nemlig om dette principielle spørgsmål om, hvem det er, der skal fortolke den danske grundlov. Der er der mellem flertallet og mindretallet enighed om, at det skal det danske folketing. Men hvad siger mindretallet så i forlængelse heraf? Ja, vi siger, at det, for at der ikke i befolkningen og i dette folketing skulle herske den mindste tvivl om markeds tilslutningens grundlovsmæssighed, havde været at foretrække, at denne markeds tilslutning var sket efter proceduren i grundlovens § 88 i stedet for proceduren i § 20. Jeg tør ikke sige her, om § 20 ikke giver hjemmel for dansk tilslutning, men der er ingen tvivl om, at der i den offentlige debat omkring spørgsmålet mellem de sagkyndige er rejst så megen tvivl og så megen usikkerhed, at det for at bortvejre denne tvivl og usikkerhed havde været rigtigere at vælge grundlovens § 88.

I øvrigt vil jeg sige, at det for os at se må være rigtigt, at vi i grundlovsdiskussionen hele tiden får understreget over for den danske befolkning, hvad det her drejer sig om.

Der har været spørgsmålet om uopsigeligheden, dette, at vi ikke uden retsbrud kan tilbagekalde vores medlemskab af fællesmarkedet.

Der er spørgsmålet om de forordninger, de beslutninger og retskendelser, der umiddelbart får anvendelse i dansk ret, og det spørgsmål, at deres gyldighed ikke kan gøres afhængig af national lovgivning. Det er jo netop i disse spørgsmål, man kan sige, at jura ikke er noget særlig spændende, men vi må gøre det klart for den danske befolkning, hvad det er, vi står over for, og hvad det er, vi skal tage stilling til.

Det er på denne baggrund, vi har været en anelse utilfredse med, at regeringen ikke har villet fremkomme med en officiel, sagkyndig redegørelse, der har været uafhængig af regeringens synspunkter. Det er ikke for at klandre professor Max Sørensen eller justitsministeriets lovkontor, som har lavet dygtige, og jeg synes meget interessante redegørelser om spørgsmålet — de hæver sig i hvert fald i kvalitet adskillige alen over nogle af de betragtninger, der her i dag er